

Šmarnicam v letu molitve na pot

Večkrat se spominjam brezskrbnih najstniških let, ko smo hodili na duhovne vikende in tedne v Kanji Dol. Pozneje se je vse skupaj preimenovalo v Eden, po edenskem vrtu iz prvih poglavij Svetega pisma. Takrat se to seveda niso zdela brezskrbna leta, danes pa vem, da so bila. Še več, bila so leta silne vzgoje, prepojene z disciplino, Božjo besedo in svetimi zakramenti.

Ponosen sem na to, da sem v duhovnika rastel tudi – včasih predvsem – ob zgledu s. Rebeke Kenda. Še zdaj, ko sem sam neke vrste »poklicni katehist«, se zalotim, da iz mojih ust pridejo besedne zveze in način razmišljanja po vzoru katehez s. Rebeke, pa naj stojim pred gručo mladostnikov ali pred televizijsko kamero.

S tem zavedanjem in opažanjem sem 1. junija lani, torej že dan po zaključku lanskih šmarnic, s. Rebeki malo pred polnočjo poslal elektronsko sporočilo. V zadevi je pisalo »Spontana zahvala«, končalo pa se je: »P. S. Ste že kdaj pomislili, da bi spisali kakšne šmarnice?« Le sedem ur zatem sem že dobil odgovor, ki je nakazal, da obstaja upanje! Najprej seveda otepanje, češ da obstaja cela poplava šmarnic; da ji izgovorjena beseda sicer teče, pisati pa ne zna; da je njeno razmišljanje mimo sodobnih trendov ... V nadaljevanju istega sporočila pa že tudi bolj obetavna vsebina: »No, potem sem šla molit v cerkev. In namesto hvalnic sem poslušala razloge »za« s strani tabernaklja.« Tudi prva ideja je bila že jasna: »Otroci gredo z Marijo poslušat Jezusa, ki hodi po Galileji, uči in ozdravlja. Vsak dan kratek klepet z Marijo, kaj pomenijo Jezusove besede in dejanja.« Pri tem je tudi ostalo, kakor boste lahko prebrali. Le dvanajst dni pozneje je že priletelo sporočilo

s priloženo datoteko: »Zdaj sem napisala do 10. maja. Bi bilo tako v redu?«

Dragi škofje, duhovniki, katehisti in katehistinje, predvsem pa draga mladina, privoščim vam branje šmarnic v tej knjižici, prav zares. Vsem nam – da, tudi »poklicnim katehistom« – privoščim branje, saj nagovarja in spodbuja misli, besede in dejanja tako, kakor se pokrižamo pred branjem evangelija: na čelo, na ustnice ter na prsi oziroma srce. Vsak dan teh šmarnic namreč sestavlja košček evangelija, »Marijina razlaga« ter naloga za vsakdanje življenje. Prav nič ne bi bilo torej narobe, če bi te šmarnice poslušali tudi odrasli.

Eno je seveda evangelij, drugo so šmarnice, smo pa z izdajo te knjižice dobili besedilo, ki je z evangelijem prepojeno, v pastoralni praksi preizkušeno ter naravnano na spremembo v delovanju vsakega dne. Evangelij torej, ki ne ostane le zaprašen na polici, ampak se zlije v vsakdanje življenje, kakor je tistim, ki smo imeli privilegij duhovno rasti v Ednu, vedno v glave poskušala vbiti s. Rebeka.

Vesel sem teh šmarnic, prav zares, ter se kot župnik veselim vseh družin, ki se bodo – tako smo letos zastavili šmarnice v naši župniji – malo po družinah, malo vsi skupaj srečevali z Materjo Marijo in poslušali njene nasvete.

»Po Mariji k Jezusu« je bilo geslo svetega Ludvika Grigniona Montfortskega, pa tudi neuradno geslo množice svetnikov skozi zgodovino. Naj bodo letošnje svetoletne šmarnice priložnost, da se vrnemo h koreninam te lepe slovenske tradicije, ki je bila od samega začetka v letu 1851 posebej posvečena prav Devici Mariji. Pojdimo z njeno pomočjo Gospodu Jezusu naproti, v mislih, besedah in dejanjih.

Dr. Gabriel Kavčič,

župnik v Vipavi in

tiskovni predstavnik Slovenske škofovske konference